



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **DC Metalux s. r. o.**, se sídlem Družstevní 2330/17, Plzeň, zastoupená JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 103/31, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18033/15/5300-22441-711309, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2017, č. j. 30 Af 21/2015 – 62,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### **O d ů v o d n ě n í :**

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (jako stěžovatelka) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 4. 2014, č. j. 896848/14/2301-24903-400595 (dále jen „dodatečný platební výměr“) a zároveň bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Dodatečným platebním výměrem byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2012 ve výši 8 107 391 Kč, společně s daňovým penále ve výši 1 621 478 Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve na základě obsahu správních spisů shrnul skutkový stav věci. Dne 25. 4. 2012 podala stěžovatelka u Finančního úřadu Plzeň-město přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2012. V daňovém přiznání na řádku 1 ve vztahu k dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku přiznala základ daně 41 093 062 Kč a daň na výstupu 8 218 612 Kč. Na řádku 3 ve vztahu k pořízení zboží z jiného členského státu pak stěžovatelka přiznala základ daně 45 299 977 Kč a uplatnila daň na výstupu ve výši 9 059 995 Kč. V daňovém přiznání dále ve vztahu k nároku na odpočet daně vykázala základ daně z přijatých zdanitelných plnění od plátců na řádku 40 ve výši 40 536 954 Kč a uplatnila nárok na odpočet daně v plné výši v částce 8 107 391 Kč. Na řádku 43 daňového přiznání vykázala základ daně za zdanitelná plnění na řádcích 3 až 13 ve výši 45 299 977 Kč, z čehož uplatnila nárok na odpočet daně v plné výši v částce 9 059 995 Kč. Nárok na odpočet daně byl uplatněn v celkové částce 17 167 386 Kč. Dne 25. 6. 2012 správce daně zahájil u stěžovatelky daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za část zdaňovacího období I. čtvrtletí 2012, tj. za období od 2. 3. 2012 do 31. 3. 2012. Výsledkem provedené daňové kontroly byl závěr správce daně, že stěžovatelka porušila ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“), neboť neprokázala přijetí zdanitelného plnění uvedeného na faktuře přijaté č. 120304, a tudíž neprokázala nárok na odpočet 20% daně z přidané hodnoty ve výši 8 107 390 Kč ze základu daně ve výši 40 536 954 Kč. Správce daně proto vyloučil u stěžovatelky 20% daně na vstupu ve výši 8 107 391 Kč za zdaňovací období I. čtvrtletí 2012.

[3] Krajský soud se neztotožnil s uplatněnou žalobní argumentací stěžovatelky. Stěžovatelka za I. čtvrtletí roku 2012 uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatého zdanitelného plnění doloženého fakturou č. 120304 ze základu daně 40 536 954 Kč s DPH ve výši 8 107 390,80 Kč za nákup celkem 675 615 kg katodové mědi od dodavatele D.S.A. Profesional Tools s.r.o. (dále jen „dodavatel“). K tomuto obchodnímu případu s katodovou mědí stěžovatelka zaujala konečné stanovisko, které se promítlo do její žaloby v části III., kdy shodně se správcem daně tvrdila, že předmětné zboží v rámci uskutečněného obchodního případu v I. čtvrtletí 2012 bylo předáno na Slovensku. Podle krajského soudu tedy k dodání předmětného zboží došlo na území Slovenské republiky, a proto v tomto případě, kdy dodání zboží nebylo spojeno s přepravou, nedošlo k dodání zboží s místem plnění v tuzemsku. Daňovému subjektu (stěžovatelce) tak nemohl vzniknout nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

[4] Stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti je nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH umožňuje uplatnit nárok na odpočet daně v případě, kdy dva české subjekty spolu uzavřou smlouvu o nákupu zboží, byť v době uzavření smlouvy se zboží nachází na území jiného členského státu. Ustanovení § 2 ZDPH vymezuje předmět zdanitelného plnění, a pokud dva plátcí daně z přidané hodnoty na území Společenství uzavřou kupní smlouvu o dodávce zboží, tato dle stěžovatelky spadá pod předmět daně. Stěžovatelka dále namítá, že v daném případě je třeba zohlednit i ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) ZDPH, podle kterého má plátcé daně nárok na odpočet daně v případě, kdy se zdanitelné plnění uskutečnilo

pokračování

mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se plnění uskutečnilo s místem plnění v tuzemsku. Ze závěru napadeného rozsudku plyne tvrzení, podle kterého uzavření smlouvy v dané věci není vůbec předmětem daně. S tím stěžovatelka nemůže souhlasit. Uzavření smlouvy v dané věci je předmětem daně a nárok na odpočet daně dále plyne právě z podmínek § 72 odst. 1 ZDPH. Stěžovatelka je názoru, že uzavření smlouvy o dodávce zboží v posuzované věci je předmětem daně a byť se zboží v době uzavření smlouvy nacházelo na území jiného členského státu, má stěžovatelka nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 odst. 1 písm. c) ZDPH.

[5] Žalovaný v rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval souhlas s argumentací krajského soudu podanou v napadeném rozsudku. Zdůraznil, že v rámci daňového řízení vyšlo najevo, že k dodání zboží došlo na území Slovenské republiky. Jelikož dodání zboží nebylo spojeno s jeho přepravou, nedošlo ve smyslu § 2 odst. 1 ZDPH k dodání zboží v tuzemsku. Nedošlo tedy ani k uskutečnění zdanitelného plnění podle tuzemského právního předpisu, v důsledku čehož dodavateli nevznikla povinnost přiznat daň na výstupu a následně tedy nevznikl ani stěžovatelce nárok na odpočet daně.

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stran své rekapitulační části je kasační stížnost argumentačně strohá. Kasační soud přitom opakovaně judikuje, že kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).

[9] Pro vyhodnocení důvodnosti kasační stížnosti je nezbytné rozlišit, zda byla výše zmíněná transakce, spočívající v nákupu katodové mědi stěžovatelkou, vůbec předmětem daně z přidané hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH. V případě negativního závěru by totiž nemohla být ani zdanitelným plněním ve smyslu § 2 odst. 3 téhož zákona, a tudíž by stěžovatelka nemohla být oprávněna k odpočtu daně na vstupu dle § 72 odst. 1 ZDPH (což ostatně shledaly jak správní orgány, tak i krajský soud).

[10] Stěžovatelčin odkaz na ustanovení § 7 odst. 1 a § 13 odst. 1 ZDPH není případný, má-li být předmětná obchodní transakce kvalifikována jako předmět daně z přidané hodnoty podle § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH. Podle posledně zmíněného ustanovení je totiž předmětem daně právě pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie za úplatu ve smyslu § 16 odst. 5 ZDPH, nikoli dodání zboží [dle § 2 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 téhož zákona]. Jedná se o dva odlišné druhy předmětu daně z přidané hodnoty.

[11] Stěžovatelkou zmiňované ustanovení § 72 odst. 1 ZDPH zakládá plátcí daně oprávnění k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, za dále stanovených podmínek [písm. a) až e)]. Právě posouzení, zda daná obchodní transakce byla předmětem daně z přidané hodnoty, je nicméně otázkou spornou, jak uvedeno výše.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti toliko tvrdí, že jí ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) ZDPH umožňuje uplatnit nárok na odpočet daně v případě, kdy dvě tuzemské „firmy“

spolu uzavřou smlouvu o nákupu zboží, byť se v době uzavření smlouvy zboží nachází na území jiného členského státu Evropské unie. Nijak ovšem nepolemizuje s vypořádáním odpovídající žalobní námitky, jak je provedl v napadeném rozsudku krajský soud. Nejvyšší správní soud se s právním názorem krajského soudu ztotožňuje. Pro posouzení pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie je rozhodující objektivní stránka dané transakce, a to v souladu se zásadou zdanění zboží ve státě jeho spotřeby. Mezi stranami není sporu, že zboží nebylo v souvislosti s uskutečněnou transakcí přemístěno (resp. odesláno nebo přepraveno plátcem) ze Slovenské republiky do tuzemska ani do jiného členského státu Evropské unie. Již tato skutková okolnost vylučuje kvalifikaci dané transakce jakožto pořízení zboží z jiného členského státu za úplatu definovaného ustanovením § 16 odst. 5 ZDPH. Krajský soud tedy posoudil otázku, zda je daná obchodní transakce předmětem daně z přidané hodnoty, správně, což činí stěžovatelčinu kasační námitku nedůvodnou.

[13] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že neshledal napadený rozsudek nezákonným ani nad rámec důvodů uplatněných v kasační stížnosti (srov. ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost nebyla shledána důvodnou. Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná a nemá proto právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému naopak nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tak patřilo přiznat.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu